

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: JYLLAND

Citation: Aakjær, Jeppe: "JYLLAND", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid73155/facsimile.pdf>
(tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

J Y L L A N D.

DER dukker af Disen min Fædrenejord
med Aaser og Agre og Eng;
med Ryggen mod Syd og med Taaen mod Nord,
den rede bag Sander sin Seng;
dog ej for at sove Retfærdiges Sovn,
thi sjældent er Landet i Ro,
men Stormene gaar,
og Brændingen slaar,
paa Kysten med djærveste Kno.

Der ruller de Bække saa tungt gjennem Dal,
langmodigt ta'r Aaen imod
og skrider tilhavs i en sindig Spiral,
forinden den drev det til Flod.
Men hvor den kan glitre en Sensommerkvæld,
naar Laxen gaar op mod dens Strom,
naar Siv og naar Flæg,
faar Dugstænk i Skjæg,
og Dagen gaar bort som en Drøm.

De bredeste Enge, jeg nogentid saa,
her duger det mossede Svær;
blankhornede Hævder paa ravgullig Taa
gaar rundt i de knortede Kjær.
Her voxer sig Plagen saa trind om sin Lænd
i Hejengens valdende Saft;
saa rød er dens Læd,
dens Mule saa blød,
dens Koder de fjedrer af Kraft.

Og Ræven han slikker bag Diget sit Ben
og soler sin syndige Krop;
og Haren hun snuser til Agerens Sten
og gjør over Stubrene Hop;
og Odderen plumper i Javnedyb Høl,
for Jæger og Hund i Behold,
men Hjællernes Hær,
den Rokker sig der,
hvor Hugormen lurer i Knold.

Mørkt stiger en Høj over Kornhavet op,
med Blaabær og Lyng er den kisted;
blant Risenes Ranker en Lærke med Top
sig gynger og kvidrer saa spædt.
Det bølger af Rug imod Kimmingens Rand,
i Due, pas Banker den staar,
faar Runding og Form
i Godtvejr og Storm
som Barnet, mens Gjængerne gaar.

*
Det lufter i Lyng, og det ringler i Rug,
det sprager i Agrernes Straa;
højt Skyerne drejer den dampspænde Bug
og skygger en Stund for det Blaa.
Vildt Bierne tørner om Husmandens Gavl
mod Kuhen bag Grønkaal og Læg.
I Udfyuttergaard
mod Porthjældet slaar
et Ekko af rimmede Øg.

Her saa der engang paa en spægelgrøn Toft
et Hjem med sin Skorsten paa Hæld.
Det havde en enkelt Rad Pæler paa Loft,
men ellers kun Armod og Gjæld.
Dog havde det Svaler bag Forstueder
og Blomster om Sokkel og Syld
og Malurt paa Væg,
og Hønen la' Åg
i Skjul af den krogede Hyld.

Der sad hun og spilte med min bøjede Mor,
ind under den Bjælke saa lang
og delte sit Bryst mellem mig og min Bro.
imens saa vemondig hun sang.
Nu ligger hun hist under Stendigets Hæld
i Krogen, hvor Valmuer staar;
gjør Verden Fortræd,
tog Sorgen min Fred ---
saa sagte med Laagen jeg gaar.

Hvad var vel i Verden det fattige Liv
med al dets fortærende Tant,
om ikke en Plet med en Dal og lidt Siv
vort Hjærté i Skjælvinger bandt!
Om ikke vi drog fra det yderste Hav
for bøjet og rynket at staa
og høre de Kluk,
de Mindernes Stk
fra Bækken, vi kyssed som smaa!

Velsignede Land, hvor i Stormvejret bor
et Folk, som er øvet i Savn,
jeg ejed vel aldrig et Gran af din Jord,
som hjemløs jeg kvitted min Stavn.

Du rakte mig ud fra dit stenede Krat
en Høstnat saa kroget en Stav.
Naar Staven er brudt
og Livsgangen slut,
kanske du da skjænker en Grav.

V. 1—8½: 20/4 1901, Slutningen: 10/11 1904.

K A R U P A A.

Nu bleges Himlen, for Sol er nede,
og alt har Kvæget ædt Bugen trind;
der lugtes Pors fra den nære Hede,
og Høduft driver for dugtung Vind.
Glad Hyrdedrenge paa Vaisen synger,
mens Altengjøgen en Skræppe tynger
og Vibeflokken sin Kite slynger
med hæse Skrig over Karup Aa.

Vaisen, hej Vej gjennem Engen.